

תקות מנחם

גליון מס'
254 (15)

ערש"ק פרשת מסעי
כ"ז תמוז

ה' תהי' שנת אל-על* – שנת
ביאת ה'משיח (בגימטריא)

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקות מנחם" (ח"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי הרמב"ם
ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ
מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיל"ו, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם,
להראות ולהוכיח הנראה לענ"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי הרמב"ם לפרשה והתאריך שבהם נלמדו,
הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.

ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

לחיות עם הזמן!

ספר הפלאה – ג'

מחזור ל' (גימטריא "בכ"ח") שנה כ"ח – (גימטריא "יחי")

בעז"ה יום ג' פרשת מסעי כ"ד תמוז

הי' תהי' שנת אל-על – שנת ביאת ה'משיח (בגימטריא)
סיום הלכות ערכין וחרמין וכל ספר "הפלאה" – ספר השישי,
והתחלת ספר השביעי ספר "זרעים" – הלכות כלאים

ובשיחות אד"ש, קשר פרשת ועניי נדרים לראשי המטות
"יומי בין המצרים.

"הלוך ונסוע"

ב. הקשר של הלכות ערכין וחרמין לפרשת מסעי אפשר
לומר;

כ"ק אד"ש מה"מ מאריך בשיחות בתוכן ההוראה משמות
הפרשיות "מטות" ו"מסעי"; שהמילה "מטות" מורה על
מקל ותוקף היינו שהיהודי יציב במקומו ושומר בתוקף את
הנהגתו בדיני התורה. "ומסעי" מורה על הנסיעה
וההתקדמות בעבודת ה' באופן של "ילכו מחיל אל חיל",
וכמו שכתוב אצל אברהם אבינו: "הלוך ונסוע הנגבה", היינו
שהלך והתקדם והתעלה בדרגות אהבת ה', כמבואר בחסידות
שזהו"ע "הנגבה", שהוא רוח הדרום, שנמצא בצד ימין, כי
כשהפנים כלפי "קדם" – מזרח – אז דרום הוא בצד ימין,
וכמשי"נ: "צפון וימין אתה בראתם", שימין משמעותו דרום,
ולכן נקרא גם "תימן" – מלשון ימין. שימין היא האהבה;
שאברהם אבינו הלך והתעלה בדרגות האהבה לה'.

היינו, שבדיני והלכות התורה צריך להיות התוקף של
"מטות" לא לסטות ימין ושמאל ולקיימן בכל התוקף,
ובהידורי מצוה, ובדרגות הרגש לה' ובחיות בעבודת ה', צריך
להתקדם ולעלות כל הזמן מעלה מעלה – "מסעי"!

ואומר אד"ש שגם ב"מסעי" צריך להכניס "מטות" היינו
שגם בהידורי מצוה ובחיות וברגשות אהבת ה', צריך להכניס
תוקף וקביעות, וגם "במטות" צריך להכניס "מסעי" שיקיים
ההלכות ביתר רגש וחיות ובהוספה והתקדמות.

ועד"ז מבאר אד"ש את תוכן והוראת הפרשיות נצבים-
וילך; "נצבים" - זה התוקף של קיום דיני התורה, ויולד' היא
ההתקדמות באופן של "ילכו מחיל אל חיל" בהידורים וחיות,
וברגש של עבודת ה'.

חרמין והקדש – תוספת קדושה

ג. ועל פי כל זה אפשר לומר שענין זה מרומז גם בתוכן
ומשמעות ההלכות של נדרים וזירות שלמדו בפרשת מטות,

ערכין וחרמין – נדרי הקדש

א. התחילו את הלכות ערכין וחרמין בשבת קודש פרשת
מטות, ומסיימים בשבוע דפרשת מסעי, ומוצאים בעז"ה
קשר לשתי הפרשיות;

הקשר לפרשת מטות רואים ברור; בתחילת הלכות ערכין
וחרמין, בהלכה הראשונה אומר הרמב"ם, שהערכין הם
נדר מנדרי הקדש, וחלים עליהם הדינים הכתובים בתחילת
פרשת מטות בפרשת נדרים. כמו שכתבנו בסיומים
הקודמים, על הלכות נדרים והלכות נזירות שיעיקר דיני
הנדרים שהם כתובים בפרשת מטות. עד"ז כאן כותב
הרמב"ם בהלכה הראשונה¹: "הערכים הם נדר מכלל נדרי
הקדש, שנאמר²: 'איש כי יפליא נדר בערך נפשות לה'.
לפיכך חייבין עליהם משום לא יחל דברו' (הכתוב בפרשת
מטות)³, 'ולא תאחר לשלמו'⁴, ומשום 'ככל היוצא מפיו
יעשה' (המשך הפסוק הנ"ל בפרשת מטות)"

וכן אומר הרמב"ם בקשר להקדשות⁵ (שזהו ענין
החרמין): "... אם אמר הרי עלי להקדישו, הרי זה חייב
להקדישו כשיבוא לעולם משום נדרו, ואם לא הקדיש הרי
זה עובר משום בל תאחר 'ולא יחל דברו' ומשום 'ככל היוצא
מפיו יעשה' כשאר הנדרים", היינו שגם על ההקדשות חלים
מצוות ודיני הנדרים שלקוחים בעיקר מפרשת מטות.
ובגליון שעבר גם כתבנו מ"ש בחסידות (לקו"ת ואוה"ת)

* ע"פ הפסוק בתחילת הפטרת פרשת ויצא (הושע יא, ו): "ואל על יקראוהו"
שמורה שהנביאים קוראים ומעלים את ישראל "אל על" – אל הקב"ה ועד למעלה
הכי עליונה, הגאולה וביאת המשיח וע"ד הנאמר (תבוא כו, יט): "ולתתך עליון על
כל הגוים אשר עשה, לתהילה ולשם ולתפארת", שיתקיים בשלימות בביאת
המשיח והגאולה!

¹ ה' ערכין וחרמין א,א.

² בחוקותי כז,ב.

³ מטות ל,ג.

⁴ תצא כג,כב.

⁵ פ"ו ה"א.

והלכות ערכין וחרמין שלמדו את רובם בפרשת מסעי; ענין הנדרים (וכן הנזירות), הוא שכשרואה אדם שנמשך אחר תאוות עולם הזה וחושש שיצרו יתגבר עליו, ולכן מקדש את עצמו במותר לו ואוסר על עצמו בנדרים דברים כדי שלא יגרר אחר תאוות עולם הזה, ולא ימשכוהו וישפילוהו מקיום התורה, והיינו שהנדרים באים כדי לתת תוקף וחזק לקיום התורה "מטות"!

עניני ערכין וחרמין – שאדם מקבל על עצמו לתרום ממונו להקדש (ובסופן מדובר גם על מצות צדקה), ז.א. שאדם מוסיף על מה שמחוייב ומקדש את ממונו עד באופן של פיזור ובזבזו כמבואר בהלכה האחרונה שזהו"ע מסעי – תוספת ועליה בתורה ומצוות.

חרמין – ביטול והרס, והקדש לה'

ד. כפי שכתבנו לעיל בסיומים הקודמים שב"הפלאה" שני פירושים, מלשון פרישה והפרשה ומלשון פלא, כדברי האבן עזרא בפרשת נזירות שפרישת והתנזרות האדם מן התאוות הוא דבר פלא "כי רוב העולם הולכים אחר תאוותם", וכן מבואר בחסידות שבעשיית הנדר וקיומו ממשיך מדרגת "פלא" שלמעלה מהחכמה. וכן במילה "נדר" שני פירושים מלשון הדרה ופרישה, וכן הנוטריקון של המילה "נדר" – מלשון נ' דר; שדרגת הנ' (שערי בינה) נעשה דירה שלו.

וכן ב"נזיר" שני פירושים; מלשון נזירות ופרישות, ומלשון נזר וכתר כנאמר: "כי נזר אלוקיו עליו", קשור גם עם ספירת הכתר [ואולי גם נזר (כנ"ל בנדר) נוטריקון נ' – זר; שדרגת הנ' והכתר שלמעלה מסדר השתלשלות היא ה"זר" שסביב ראשו].

ואולי עדי"ז נפרש המילה "חרמין", כנ"ל בשני אופנים; א) מלשון חרם הרס וביטול המצב הגשמי והפיזי והרשות של החפץ, כנאמר בעי"ז "שקץ תשקצנו ותעב תתעבנו כי חרם הוא" וכן נאמר באויבים "החרם תחרימם" וכן בעיר הנידחת נאמר: "ולא ידבק בידך מאומה מן החרם". והב' חרם לשמים שעניינו הקדש לה', שזהו הפירוש החיובי במילה חרמין - ערכין וחרמין – שמסתיימים בני ולא במי שזה רמו כמו בנדר (ואולי גם בנזר).

חודש החמישי - משיחי

ה. שבת פרשת מסעי היא השנה וברוב השנים שבת מברכים חודש מנחם אב (או ר"ח מנחם אב) שהוא "החודש החמישי" (מניסן) ולכן יום הצום, תשעה באב, נקרא "צום החמישי" עייש החודש, ומעלת ה-5 – חמש שמרמוז על משיח; מלבד שחמש אותיות משיח, תוכן המספר חמש מורה על גילוי שלמעלה מהטבע והעולם (וסדר השתלשלות) שמחולק ל-4 יסודות ו-4 סוגים – דצח"מ שבאים ומשתלשלים מד' עולמות אבי"ע, שבאים מד' אותיות דשם הוי", וה-5 הוא למעלה מהעולם, דרגא שתתגלה בביאת המשיח.

והרי חודש מנחם אב הוא הזמן שיהפך לשמחה, שהחורבן והצום והגלות יתפכו לגאולה ולשמחה בביאת המשיח ובנין בית המקדש, ולכן כבר עתה לא אומרים תחנון בתשעה באב כי הוא נקרא "מועד" כמש"נ באיכה: "קרא עלי מועד", כי הוא זמן הגאולה ותיקון החורבן ובנין בית המקדש. [תשעה באב) מלשון תשועה] שכ"ז מורה שכבר עתה בפנימיות ימים אלה הם ימי שמחה ולכן יהפכו למועדים שמחים וימים טובים!

וענין ה-5 מצויין בהלכה האחרונה של הלי ערכין וחרמין, כמו שכותב שם הרמב"ם⁶: "כל המפזר ממונו במצוות – אל יפזר יותר מחומש".

והמקור לזה הוא מהגמ' בכתובות⁷ הלומדת מהפס' בפרשת

ויצא שאמר יעקב אבינו⁸: "וכל אשר תתן לי עשר אעשרנו לך" ולומדת מזה הגמ' שיעקב קיבל על עצמו ליתן פעמיים מעשר לה' דהיינו חמישית [ושואלת ע"ז הגמ' הרי אחרי שנתן את המעשר הראשון, אם יתן מהנשאר עשירית הוא פחות מהמעשר הראשון א"כ סך הכל זה לא חמישית? וע"ז עונה הגמ': "עישורא בתרא כעישורא קמא", ז.א. שהעשירית השניה היא כמו ואותו הסכום כמו הראשונה וביחד הם חמישית.

וכנ"ל שדרגא החמישית קשורה עם גילוי המשיח וגילוי עצמות אין סוף כנאמר: "החמישית לפרעה" שמוסב על דרגת גילוי העצמות ד"מיניה איתפריעו ואתגליין כל נהורין" כמ"ש שם בזוהר עה"פ: "והקול נשמע בית פרעה" שקאי על דרגת גילוי עצמות אין סוף: "ביתא דאיתפריעו ואתגליין מיניה כל נהורין". וכמ"ש בחסידות שע"י נתינת החמישית לצדקה מגיעים לדרגת הגילוי הגבוהה ביותר שזהו הפירוש הפנימי של הפס' "החמישית לפרעה" שנתנו את הכסף והזהב ליוסף ואח"כ קיבלו כל זאת עם ישראל כשיצאו ממצרים ותרמו לביהמ"ק.

וכן כותבים המדרשים שמה שיוסף הנהיג שבמצרים נתנו מס מהתבואות "חמישית לפרעה", זהו שורש למה שעם ישראל נותנים לה' תרומה גדולה ומעשר ראשון ומעשר שני (או מעשר עני) שמסתכם לחומש, וכמו"כ בשאר הרווחים שנותנים החומש לצדקה. [ומבואר בחסידות כשנותנים "החמישית לפרעה" – לה' ולצדקה, אז, כהמשך הפסוק "וארבע הידות תהי' לכם" – שתהי' ברכה והצלחה בכל שאר חלקי הכסף שלו].

ולומדים ע"כ ברמב"ם בשבוע ובימי ההכנה לשבת מברכים חודש אב חודש החמישי ושבת חזק שמסיימים את ספר הרביעי ומתחילים את ספר דברים ספר החמישי, [וחודש מנחם אב, חודש הנחמה והגאולה קשור לצדקה, כי "גדולה צדקה שמקרבת הגאולה", שע"י אהבת ישראל מתקנים את סיבות החרבן והגלות].

ר"ח אב – יארציט אהרן הכהן

ו. ובר"ח אב הוא יום פטירתו של אהרן הכהן שכתוב ע"ז בפרשת מסעי, וזהו היארציט היחיד שכתוב בחומש. שהוא החמישי מ"האושפיזין" של סוכות

וגם בימים אלו למדו בחת"ת בשיעורי התניא באגרת התשובה ע"ד הפיזור לצדקה לא רק חומש אלא בזבזו בלי מעצורים, כמ"ש שם: "דלא גרעה מרפואת גופו וכל אשר לאיש יתן בעד נפשו כתיב" וע"י ריבוי הצדקה מרבים שלום שזהו עניינו של אהרן הכהן, כמ"ש באבות על אהרן: "אוהב שלום ורודף שלום אוהב את הבריות ומקרבן לתורה" "שלום – בגימטריא – זהו משיח (בעה"ט פ' פינחס. וע"כ הקשר לגאולה בעז"ה בגליון הבא.

"תקות חוט השני" – סיום הלכות ערכין וחרמין

וכל ספר "הפלאה"⁸

א. ערכין וחרמין – נדרים שעיקר דיניהם בתחילת פרשת מטות.

ב. ערכין וחרמין – תוספת קדושה – מסעי.

ג. שבת מברכים חודש החמישי ותחילת חומש החמישי – דברים – ובסיום ההלכות נתינת החמישית למצוות וצדקה.

ד. החמישית לפרעה – עצמות אוא"ס.

ה. ר"ח אב – יארציט אהרן הכהן האושפיזין החמישי, אוהב שלום.

* * *

⁸ ויצא כח, כב.

⁹ יהושע ב, חי. ועיין ברש"י שפירוש "תקות" – מלשון "קו וחבל" (שבו הורידה רחם את המרגלים של יהושע, ועל ידו משפחתה תלו את תקוותם), והרי זו מטרת חיבורנו "תקות מנחם" – להראות בעז"ה את הקו וחוט השני המקשר ומשוה התוכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך בשנה, (ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקות מנחם" ח"א).

⁶ הלי ערכין וחרמין ח, יג.
⁷ כתובות נ, א.

ספר זרעים – ספר השביעי – א

מחזור ל' (גימטריא 'בכ"ח'), שנה כ"ח (בגימטריא "יח"י") בעז"ה ה' תהי' שנת אל-על – שנת ביאת המשיח (בגימטריא) סיום הלכות כלאים והתחלת הלכות מתנות עניים

מצוות התלויות בארץ

א. הקשר של ספר זרעים והלכות כלאים לפרשת מסעי הוא ברור, מפורש ומדהים;

הלכות כלאים הן ההלכות הראשונות של ספר זרעים, ובספר זרעים מדובר על כל המצוות התלויות בארץ, וכל המצוות התלויות בארץ נוהגות רק בארץ ישראל כמו שאומרת הגמ' בקידושין¹⁰: "כל המצוות התלויות בארץ [היינו, קשורים בעבודת זרע הארץ] אינן נוהגות אלא בארץ". ומדאורייתא שום מצוה ממצוות התלויות בארץ אינה נוהגת בחוץ לארץ, חוץ ממצוות מסוימות שגזרו חכמים גם בחוץ לארץ, או סביבות ארץ ישראל, אלא שבאיסור אכילת ערלה הלכה למשה מסיני שנוהג גם בחוץ לארץ, רק בוודאי ערלה, ולא בספק ערלה, כמבואר ברמב"ם בהלכות מאכלות אסורות¹¹.

וגם איסור כלאים כולל כלאי הכרם וגם כלאי זרעים שע"כ מדובר בתחילת הלי' אלו. וגם כלאי הכרם מדאורייתא נוהג רק בארץ ישראל, אלא שבכלאי הכרם גזרו חכמים איסור גם בחוץ לארץ, מכיון שבארץ ישראל הגדל הוא איסור הנאה כמש"נ: "פן תקדש המלאה", אבל בכללות המצוות התלויות בארץ, נוהגים בארץ ישראל ולא בחוץ לארץ [ואמנם בהלי' כלאים מדובר גם על הלכות כלאי בהמה וכלאי בגדים שהן לא מצוות התלויות בארץ ואיסורן גם בחוץ לארץ, שע"כ גם מדובר בהלי' אלו. אבל הלי' כלאי בהמה וכלאי בגדים מובאים כאן בדרך אגב שמדובר על כלאים, אבל בעיקר מדובר כאן על כלאי זרעים ולכן הם כתובים בספר זרעים].

גבולות ארץ ישראל

ב. ובפרשת מסעי מדובר לראשונה על גבולות ארץ ישראל בקשר למצוות התלויות בארץ; על ההתנחלות בארץ ישראל מדובר גם בפרשיות הקודמות משפטים, פינחס, מטות, אבל לא מדובר על הגבולות של ארץ ישראל, אבל בפרשתנו מסעי מדובר לראשונה ובאריכות על כל פרטי ומקומות הגבול של ארץ ישראל.

והמדהים הוא שביום שהתחילו את ספר זרעים והלי' כלאים יום שלישי לפרשת מסעי, מדובר בשיעור החת"ת של יום זה, על הגבולות של ארץ ישראל כמש"ש כאן¹²: "צו את בני ישראל ואמרת אלהם כי אתם באים אל הארץ כנען, זאת הארץ אשר תפול לכם בנחלה, ארץ כנען לגבולותיה; והי' לכם פאת נגב וגוי' והי' לכם גבול נגב מקצה ים המלח קדמה; ונסב לכם הגבול וגוי' והפסוקים הבאים מאריכים בפרטי מקומות הגבול.

ורש"י אומר מפורש שצריכים לדעת את הגבול של ארץ ישראל כדי לדעת איפה מקיימים את מצוות התלויות בארץ; וז"ל רש"י ד"ה "זאת הארץ אשר תפול לכם וגוי'. לפי שהרבה מצוות נוהגות בארץ ואין נוהגות בחוצה לארץ, הוצרך לכתוב מצרני גבולי רוחותיה סביב, לומר לך מן הגבולין הללו ולפנים, המצוות נוהגות".

ספר השבע - הטבע

ג. ספר זרעים ברמב"ם הוא ספר השביעי, ובכלל ענין השבע קשור עם הטבע כי העולם נברא בשבעה ימים וע"י

שבע הספירות, ומספר שמונה מורה על הגילוי והנהגה שלמעלה מן הטבע ובאמת הספר הבא שהוא ספר השמיני הוא ספר "עבודה" שמדבר על עניני בית המקדש שהנהגה שם היתה למעלה מן הטבע; "עשרה ניסים נעשו לאבותינו בבית המקדש" "ומקום הארון אינו מן המדה".

וגם ענין הזרעים שייך לטבע העולם, שכשזרעים אז יש צמיחה ופירות שנהנים ואוכלים מהם.

ואמנם סדר זרעים בש"ס נקרא "אמונת" וכפי שמביאים התוס' את הירושלמי שזה מפני "שמאמין בחי העולמים וזורע"; כי הכח לזריעה ולצמיחה היא האמונה בה' [ותהליך הצמיחה הוא לא ישיר וזקוקים לאמונה כי הגרעין נרקב ומתבטל בארץ] אבל בכללות ענין הצמיחה הוא דבר שהקב"ה הטביע בטבע העולם בזמן בריאתו בשבעת הימים.

גדילים תעשה לך

ד. בסיום ההלכה האחרונה של הלכות כלאים מדובר על מצוות כלאים בציצית ובבגדי כהונה. ומבואר בחסידות (באוה"ת פ' כי תצא¹³) שע"פ פנימיות התורה טעם האיסור לערב צמר ופשתים, הוא כי צמר הוא מבחי' חסד – מים, ופשתים – גבורה – אש, ומתערובתם יוכל לבוא יניקה לחיצונים (כמו עירוב אש ומים), אבל בדרגא נעלית כמצוות ציצית ובגדי כהונה שם יכולים להתערב, כמו שאומרים "עושה שלום במרומיו", היינו שבדרגא ועולם נעלה – מרומיו, שם הם לא בסתירה ואין מכבין זה את זה, אלא מסייעים זה לזה, כמש"ש על ציצית בפרשת תצא אחרי "לא תלבש שעטנז- צמר ופשתים יחדיו": "גדילים תעשה לך" שהכוונה למצוות ציצית ששם מותר כלאים, וע"פ חסידות הפירוש הפנימי "גדילים" – היינו בדרגות ה"גדלות" ובעולם נעלה, שם זה מצוה (וכן בבגדי כהונה כלאים מצוה באבנט ובבגדי כהן גדול). וזהו מה שאומרים בזמן לבישת הציצית בפסוקים "ברכי נפשי"; "הי' אלקי גדלת מאד" היינו דרגת הגדלות.

ואולי אפשר לקשר זאת גם באותיות המילה "כלאים"; שהם כלים – בתוספת א'; היינו שמתעלים מהכלים וההגבלות לדרגות גבוהות וה"אל"ף – אותיות "פלא", שלמעלה מהגבלות הכלים.

ואולי מרומז גם בגימטריא של המילה "כלאים" – 101; כי "כלים" – גימטריא – 100 היינו השלמות בטבע העולם ו- 10 הספירות כפי שכלולים כ"א מ-10 (10=10*10) ו-101 האל"ף – פלא שלמעלה מהשלמות [וע"ד "מיכאל" – ישרן של ישראל' "רב חסד" – כתוב בקבלה שהוא גימט' – 101, ועושה שלום במרומיו בין "שר של מים ושר של אש" בעולם נעלה ברוחניות יש התכללות ואינם בסתירה] ואולי זו גם משמעות הרמז במילה כלאים; האל"ף – פלא שלמעלה מהכלים, ששם במצוות ובעולם הנעלה הם מצוה ומסייעים זה לזה.

ואולי אפשר לקשר זאת עם המספר 5 – ו"החודש החמישי (שנמצאים בשבת מברכים חודש החמישי): שהמספר 4 קשור עם כלי וחלקי העולם ו-5, הוא האל"ף – פלא שלמעלה מהעולם, ולכן הוא גילוי המשיח, כן תהי' לנו בימים אלו!

הבאת המשיח – אורות דתוהו בכלים דתיקון!

ה. ועפ"י הלי' "כלאים" מצטרפים להלכות הקודמות והספר הקודם "הפלאה", שיש בכ"א מהן דבר והיפוכו, כמש"ש בסיומים הקודמים; "הפלאה" – מלשון הפרשה, ומלשון פלא.

¹⁰ קידושין ל,א.

¹¹ הלי' מאכלות אסורות פ"י היי' מקידושין לט,א.

¹² מסעי לד, ב ואילך.

¹³ אוה"ת פ' כי תצא ע' תתקס"א – ואילך, ע"פ רבינו בחיי.

נדריים – נדר לשון הפרשה, וני דר (ני שערי בינה וספירת הכתר).
נזירות – נזר – לשון הפרשה – ולשון כתר – נזכר. וני – זר (דרגת הני – זר וכתר).
חרמין – חרם – הוא הרס ביטול ואבדון. וחרם – למעלותא – הוא הקדש.
וגם כאן "**כלאים**" – מבואר בספרים ובחסידות מלשון **כלא** – ותפיסת ועצירת הכוחות, וכלאים – גימט' 101; באל"ף – שלמעלה מהכלים.

ועד"ז הבאת המשיח שקשורה לחודש החמישי אומר כ"ק אד"ש מה"מ צריכה להיות באופן ד"אורות דתוהו בכלים דתיקון!" [שאי הפירושים שהאמונה שמחה והתלהבות **בלי גבול** – אורות דתוהו! ו"כלים דתיקון" – אגרסיביות, **בכלל לא!**; כי את המשיח מביאים ב"דרכי נועם ודרכי שלום" ו"בשובה ונחת תיוושעון!", ו"ינחת" גימטריא – **המלך המשיח!** שזו היתה שנת לידת הבעל שם טוב, שאז התחילה התנוצות המשיח. וזה היי רוב השנים מספר הרישוי של הרכב שכ"ק אד"ש מה"מ נסע בו. ואד"ש אמר שהצדיקים נכנסו לקרון שהמספר שלו היה מתאים לכוונות שלהם].

וכנראה שזהו משמעות השם **מיכל** – אותיות **כלים** (גימט' – 100), שרצתה שדוד יתנהג רק באופן ד"כלים דתיקון" משא"כ דוד ידע שכדי להביא הגאולה צ"ל הביטול שלמעלה מטעם ודעת, ו"אורות דתוהו", "**ודוד מפזז ומכרכר בכל עוז!**", שמחה פורצת הגדרים של הגלות ומביאה הגאולה השלמה באופן של "**ופרצת!**" "עלה הפורץ לפניו!" וע"י שכל חסידי ורבני חב"ד יצטרפו להתלהבות זו, ב"שמחה בטרתה!" (שע"כ אומר אד"ש בש"פ תצא תשמ"ח: "נסו ותיווכחו!", "ובחנוני נא בזאת!"), מיי"ד ממ"ש נאו!

"תקות חוט השני" – סיום הלכות כלאי"ם⁹

- א. ספר זרעים והל' כלאים – מצוות התלויות בארץ.
- ב. בשיעור חת"ת ג' מסעי על גבולות ארץ ישראל – לקיום מצוות התלויות בארץ.
- ג. כלאים בציצית ובגדי כהונה – מצוה, בדרגת "גדילים" אין צמר ופשתים סתירה.
- ד. כלאים – גימט' – 101 – למעלה מהעולם. וכן חודש החמישי – למעלה מ-4 דרגות וחלקי העולם.

נטורי-קרתא!

השלמה למ"ש בגליון הקודם דברי אד"ש לאחר "מלחמת ששת הימים" בשיחת התוועדות י"ב תמוז ה'תשכ"ז, בקשר ל"נטורי-קרתא" שמי שמפסיק את לימוד התורה בישיבה והולך לצבא, לא רק שאינו עוזר לביטחון, אלא שמזיק הצבא, שנלמד מדברי המדרש "**חרובי קרתא!**" יש להוסיף שאז אמר גם אד"ש מה"מ: "אמנם **מסירות נפש בפועל**, יש לחייל שהלך למלחמה, וסיכן ממש את עצמו וחיייו.

אמנם יש מסירות נפש מסויימת שיש ללומד תורה כי החייל שחוזר מהקרב עם תהילת הניצחון ועם שלל המלחמה ותלמיד הישיבה או אברך הכולל חוזר הביתה כ"בטלן" עם גמרא ישנה, ובפרט זה, זהו יותר מסירות נפש, והוסיף אד"ש שאנו גם מוצאים במלחמות דוד המלך, שבפועל לחם יואב שר הצבא, ודוד למד תורה, אבל המלחמה והניצחון נקראת על שם דוד.

ולמלשינים אל תהי תקוה

שמעתי השבוע מחסיד סאטמאר: כשהיו כאלו שקוראים לעצמם "נטורי קרתא", דברו בעד הערבים שלוחמים בארץ ישראל וביהודים, אמר הרבי מסאטמאר זצ"ל לפני הקהל: בתפילת שמו"ע בברכת

"ולמלשינים אל תהי תקוה וכו'" עוד לפני שאומרים ומדברים על "המינים והזדים" קודם כל מדגישים שדבר הראשון והכי גרוע הם המלשינים, ז.א. אלה שמשתפים פעולה עם האויבים ימ"ש זהו הדבר הראשון שצריכים לבטל, ורק אח"כ מדברים על המינים וכו'.
ובכלל זה עול שעושים לנטורי קרתא שבגלל קומץ קטן ביותר של אנשים, מכפישים את שמים.

"העבודה השחורה"

- א. מספרים שכשהגיע הביטאון של ה"נטורי קרתא" מירושלים לכ"ק הרבי הקודם, הוא היי נותן לאד"ש ואמר לו: "נעם דיין צייטונג!" (=קח את העתיון שלך!) ז.א. שאד"ש תמך בהם, וידוע שגם שלח להם כסף.
- ב. ידוע מה שאמר אד"ש שאם ה"נטורי קרתא" לא היו עושים ה"עבודה השחורה", אנו היינו צריכים לעשות זאת...
- ג. אומרים שזו"ר אמר שלפי הרגשתו, הרבי יותר "קנאיי" מהרבי הקודם, ואם הרבי הקודם לא היי מייסד ישוב בארץ – ישראל, כבר חב"ד, הוא לא מאמין שהרבי היי מייסד שם ישוב.

ידידות קרובה

סיפר לי הרב געלדציילער שליט"א נכדו של הרב **יאלעס** ע"ה מפילדלפיה אח"כ הוא נהי חתנו של האדמו"ר מ"שומר אמונים":
הרב יאלעס היי בא לאד"ש כל שנה באופן קבוע בחול המועד פסח, והיי אומר ע"ז שזהו חיוב להקביל פני רבו ברגל [הוא היי גם מביא לאד"ש את מטבעות 5 השקלים שהשתמש בהם בתור כהן ב"פדיון הבן", ע"מ שאד"ש יברכם].
באי השנים בא אתו נכדו הנ"ל הרב געלדציילער שלמד אז בישיבת לייקווד, והראה לאד"ש קונטרס חידושי תורה שכתב, ואמר לאד"ש שעל הקונטרס עבר גם האדמו"ר מסאטמאר.
כשגמר לדבר, אמר לו אד"ש: "הרגשתי שכשהזכרת את האדמו"ר מסאטמאר, אמרת זאת "בחצי פה", ובהבלעה, מה אתה חושב שכאן אי אפשר להזכיר אותו תדע לך שהוא ידיד שלי ואני ידיד שלו, וכל "העניינים" עשו היי דתן ואבירם"...

לזכות

ידידנו ר' אליעזר שיחי לוינזון

להצלחה בכל העניינים הגשמיים והרוחניים מתוך בריאות והרחבה אושר ושמחה תמיד כל הימים. ויזכה לראות קבלת פני מלך המשיח מיי"ד ממ"ש נאו!

(דברים שנאמרו בסעודות סיומי הרמב"ם בביהכ"ס וביהמ"ד ליובאוויטש - 770 - בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!